

CAPÍTOL 1: De què va l'ètica

En aquest primer capítol Fernando Savater ens ensenya la comparació que hi ha entre l'home i l'animal. Ens parla de que l'animal està programat, és a dir, els seus actes són instintius, no racionals com en els éssers humans. Per això diu que l'home és lliure perquè no està programat, pot optar per fer el que li vingui més de gust. Ni que, el que li vingui més de gust el perjudiqui, sigui dolent per a ell, etc...

En canvi els animals no, no tenen aquesta llibertat que tenen els humans perquè estan programats per fer aquella cosa i no poden fer-ne una altra.

L'ètica és sinònim de saber viure o de tenir l'art de viure.

L'home que és *lliure pensador*, és aquell que pensa el que ell creu i no l'influència ni la tele, ni els amics, etc...

Pensar a favor de corrent és molt fàcil, perquè tothom et donarà la raó en canvi pensar a contracorrent, ja no és tant fàcil, ja que sempre et trobaràs molta gent que se t'oposarà al teu pensament. A més el que pensa a favor de corrent no té cap preocupació i no s'adona dels defectes que pugui tenir el pensament que ell estigui defensant, ja que ningú no li recrimina res. En canvi, si la situació passa a l'inrevés, un mateix se n'adona dels errors que pot estar cometent, i que els ha identificat gràcies a una persona que tenia un pensament contrari al seu.

CAPÍTOL 2: Ordres, costums i capricis

En el segon capítol ens parla de que l'ésser humà al llarg de la vida té moments tempestuosos i se li apareixen els capricis, i aleshores és quan més que mai hem de ser racionals, perquè si no ho fem així acabarem sent esclaus dels nostres propis capricis.

Les ordres i els costums sembla que vingun de fora, és a dir, que la majoria dels costums i gairebé totes les ordres, venen establertes des de l'exterior, això vol dir que no les creem nosaltres. En canvi els capricis sorgeixen de dins nostre, no ens els imposa ningú, o almenys no cal que ho faci, ja que és el propi ésser al qual li sorgeix la necessitat de tenir aquella cosa, d'anar a aquell lloc, de menjar allò, etc...

I és precisament per aquest motiu que si preguntem a algú, quan es sent més lliure, aquest et dirà que, es sent més lliure quan compleix el caprici, ja que com que és un desig que ha sortit de dins teu i això fa que tingui més ganes de dur-lo a terme que no pas una ordre que se t'imposa de fora, indiferentment si tu tens ganes de fer-la o no.

CAPÍTOL 3: Fes el que vulguis

En aquest tercer capítol ens parla de la llibertat de l'ésser humà. La llibertat de decidir que té i que en canvi els animals no tenen.

Diu que l'home ha de decidir ell mateix les coses, les situacions, els problemes que li puguin sorgir al llarg de la seva vida, etc..., i que sobretot mai s'ha de deixar portar per les influències dels altres, ja siguin els amics, la televisió, la ràdio o qualsevol altre agent que li pugui transmetre opinió i pugui influenciar sobre la seva decisió.

Moltes vegades les ordres es compleixen per por, per una gratificació posterior, etc...

I el llibre ens diu que l'home també pot complir ordres, però que l'ésser humà ha de madurar, ha de fer-se

adult i ha de ser capaç d'inventar el seu modus de viure, és a dir, que ha de ser un mateix el que s'administri la vida, com per exemple que fixi els horaris de menjar en una casa o la feina que vulgui fer o fins i tot el que ell vulgui fer amb la seva vida.

Així, com més independència tingui l'home més lliure serà perquè no estarà condicionat al pensament, a les explicacions, als consells, etc... de cap persona que no sigui ell mateix.

Una frase que m'ha agradat molt d'aquest capítol i trobo que és molt encertada és aquella que diu: *Una acció no és mai bona només pel sol fet de ser una ordre, un costum o un caprici*. Aquesta frase explica molt bé, perquè l'home ha de raonar perquè fa les coses, perquè com explica el llibre, Hitler va donar l'ordre a un general de l'execució dels jueus a les càmares de gas, i precisament aquest fet no es de gaire bona fe.

CAPÍTOL 4: Dona't una bona vida

En aquest capítol ens parla de la importància que té per a sí mateix el fet de tenir la llibertat. I ni que sembli estranya aquesta frase, el test diu que : l'home està obligat a ser lliure. És estranya perquè ser lliure vol dir que no estàs obligat a res, i si ens parem detingudament a mirar la frase, ens està donant una ordre, la qual si li fem cas estem contradient la llibertat.

El test també parla de la necessitat que té l'home de diferenciar entre aquests dos conceptes. El primer, és el de fer el que vulguis, que és el que expressa més bé el sentit de la llibertat, perquè t'està donant l'opció de fer el que vulguis, és a dir, no has de complir cap ordre, ni fer cas dels consells de ningú, etc... si tu no vols, esclar.

I el segon concepte que pot semblar sinònim del primer a simple cop de vista, però en canvi és tot al contrari. És el que diu, fes el primer que se't passi pel cap. Aquest fet no és res més que un caprici etern camuflat en la llibertat, perquè et sembla que mentre tu estàs fent totes les coses que se't van passant pel cap, a tu et sembla que ets totalment lliure, però en canvi estàs sent cada vegada més, esclau dels teus capricis.

El text també fa esment de la importància que tenim els humans respecte als animals i a les coses. I aquesta importància és que, per exemple, una cosa pot ser útil o bonica i un animal pot ser simpàtic o graciós però el que les persones volem és, ser tractats com éssers humans.

CAPÍTOL 5: Desperta't, baby!

En el cinquè capítol podem veure, o almenys l'autor ens ho intenta fer veure, la diferència que hi ha entre l'humà cosa i l'humà humà.

L'humà cosa és aquella persona que l'única cosa que vol es disfrutar dels béns materials, és a dir, de les coses. No valora l'amistat, el sentiment, l'amor, etc. En canvi l'humà humà, també aprecia les coses materials, però com a segon terme i deixant com a més important la humanitat dels altres éssers humans.

Per demostrar-nos aquest fet ens posa l'exemple del ciutadà Kane, que guanya molts diners gràcies a la venda de persones com a esclaves, i al final de la seva vida no està feliç i aleshores pensa en un vell trineu que tenia abans de dedicar-se a la compra-venda de persones i aquest sí que li donava felicitat.

L'home ha de tenir dues coses clares. La primera és que no ha de ser esclau de la mentalitat de voler, perquè és aleshores quan menys lliure és perquè ell mateix és fa presoner dels seus propis capricis.

I l'altre cosa clara que ha de tenir és que els diners no ho fan tot, com per exemple amb els diners no es pot comprar ni l'amor, ni la felicitat, ni l'amistat entre dues persones, etc...

CAPÍTOL 6: Apareix el rau rau

En el sisè capítol podem apreciar que la consciència és fruit d'una pràctica. També apareix el nom de l'Imbècil moral que és aquell que no ha tingut mai consciència, és a dir, que mai s'ha parat a pensar el que realment està fent, i si ho està fent correctament, o almenys el més apropiat per a ell.

El text també comenta que el remordiment és un descontent cap a nosaltres mateixos perquè hem fet un mal ús de la llibertat. Per exemple si hem matat a algú i sabem que ningú ho sap que hem estat nosaltres, a la llarga, nosaltres mateixos acabarem confessant el crim ja que estarem penedits d'aquell acte i ens n'adonarem del mal ús que hem fet de la llibertat.

També en parla el text del diversos tipus d'imbècils que hi ha. El primer és el que tot li és igual i no vol res, el segon és totalment al contrari i ho vol tot, el tercer és el que no sap què vol i no es preocupa per esbrinar-ho, el quart és el que sap el que vol però ho demana amb por, i el cinquè és el vol amb força i ferocitat no se n'adona que s'està equivocant.

En definitiva per tenir una bona vida humana cal tenir virtut, que ve del llatí vir que vol dir viril i significa guerrer. Això vol dir que l'home ha de lluitar per aconseguir-la.

CAPÍTOL 7: Posa't al seu lloc

El capítol setè és el capítol general de l'obra, el més important.

Parla de com s'ha de tractar a les persones, ja siguin o no, familiars, amics, coneguts, etc... amb respecte ja que estem davant d'un ésser si més no igual que nosaltres, és a dir que hem de tractar a les persones com persones i això s'aconsegueix posant-te en el lloc de l'altra persona, és a dir, intentar veure les coses des del seu punt de vista.

Per exemple quan un amic teu té un problema, doncs el que és lògic és que intentis ajudar-lo i per fer-ho la millor manera és posant-te en la seva situació.

A més no ens ha de semblar estrany qualsevol cosa que li pugui passar a un ésser humà ja que nosaltres també ho som i això vol dir que també ens hi podem trobar.

En el text hi ha un fragment que diu que com més alegre se sent una persona, menys ganes té de fer el mal. Doncs així seria millor i més prudent que tots els humans entre nosaltres tinguéssim una bona relació, ja que si fós al revés, que tothom fós enemic del primer individu que veiés, el món seria un caos en que no es podria viure perquè a la que et trobéssis amb algun altre ser humà et mataria sense pietat i sense pensar que ell també és un ésser humà com tu.

CAPÍTOL 8: Tant de gust

En el vuitè capítol fa esment de que som un cos i necessitem la satisfacció del cos per poder viure, és a dir, no només l'alegria, el benestar, el plaer, sinó que també necessitem el dolor, la infelicitat, etc...

Karpe diem (viu al dia) vol dir que no has de buscar tots els plaers de la teva vida avui, sinó que els plaers aniran venint poc a poc, però que a mida que vagin venint, aquests, han de ser exprimits i treure'n el màxim de plaer possible i així poc o molt sempre tindràs plaer. A més a més el plaer diu que s'ha de viure tant físicament com psíquicament, és a dir, que no tot el plaer és material, també hi ha plaer sentimental.

També explica que un ús correctament del plaer és molt favorable i satisfactori per a la vida d'un mateix, però en canvi un abús de plaer, si que pot ser satisfactori, però no pas favorable i això fa que una vida s'empobreixi.

Per tant, si seguim la teoria que la felicitat i l'alegria són bones per a l'ésser humà, tot el que ens doni alegria,

felicitat i benestar en general és benvingut. I també, els plaers, quan en lloc de donar-nos ens treguin l'alegria, aleshores podem dir que aquells plaers són rebutjables, és a dir, que per a l'home no li són favorables.

El text també fa referència a lo moral i lo immoral, i diu que la majoria de la gent quan parla d'una cosa immoral fa referència al sexe i el fet de practicar el sexe és tant moral com anar a l'escola o menjar-se un ou farrat, el que passa és que la gent, potser per culpa de la religió troba una certa por en el sexe, i això fa que li sembli una immoralitat.

CAPÍTOL 9: Eleccions generals

En l'últim capítol ens comenta la democràcia en general.

Els polítics en democràcia són humans, tenen virtuts, capricis, obsessions, etc... Són com nosaltres. I per això és preferible que hi hagi un polític que mani que sigui com nosaltres, és a dir, amb defectes, que no pas un dictador que es pensi que és perfecte i que nosaltres som imperfectes i per tant som inferiors a ell.

Un bon sistema polític és aquell que respecta la llibertat humana, la responsabilitat humana, que tracti a les persones tal i com s'han de tractar, com persones, també que doni dignitat a tots els éssers humans, és a dir, que els accepti tal com són, amb tots els defectes que puguin tenir, ja que ell també en té i com diu el capítol 7, com a humà s'ha de saber posar en el seu lloc ja que ell també ho és.

També un bon polític ha de garantir l'assistència comunitària del qui ho pateixen, és a dir, el que ja hem dit anteriorment que s'ha de saber posar en el lloc de l'afectat i a ser possible intentar resoldre-li el problema.

OPINIÓ PERSONAL DE L'OBRA

Trobo que és una obra molt instructiva de cara a la formació d'un mateix i que hi ha una colla de conceptes que pel dia de demà o fins i tot per avui mateix, que per tenir una bona conducta caldrien seguir.

Un dels conceptes que m'ha agradat més, ha estat el de saber-se posar en el lloc d'un altre ésser humà. M'ha agradat perquè trobo que potsrer és el més important i el que pot tenir més servei pel futur, ja sigui pròxim o llunyà.

I l'altre concepte que també m'ha agradat molt ha estat el de la llibertat, en el qual crec que el capítol en el qual és veu més ben projectada des del punt de vista de que cal fer i que no cal fer per arribar-hi, i aquest capítol és el 2, el de ordres, costums i capricis, ja que sobretot els capricis, crec que poden arribar a fer més mal a un mateix que no pas les ordres que et pugui donar una altra persona. I ho crec així perquè quan t'ordenen alguna cosa i et fa mal, creus que ha estat perquè t'ho han ordenat i tu no volies fer-ho i per això et fa mal, però quan el que et fa mal és una cosa que tu et creus que et donaria satisfacció i en realitat és a l'inrevés, et fa mal, aleshores és quan no entens el que t'està passant i, fins i tot pot ser complicat arribar a comprendre com pot ser que vulguis una cosa que no et fa bé.

Però en general trobo que tots els capítols són importants, perquè en cada capítol toca temes, si més no, una mica diferents i fan de que te n'adonis o almenys que et parís a pensar algunes coses que fins ara et semblaven obvies i que mai m'havia parat a pensar-hi.

3

3